

דמותר ליקח בדמי נציאים ונחוצים חומשין וכן מוכח
בירושלמי שהביא הר"ן בריש פ"ג דמגילה אפילו
נציאים ונחוצים אין לוקחים בהם מטפחות תורה
וחומשין מכלל דחומשין טמאן לוקחין.

סימן ק"ט ס"ב עשה במים מלאכה כו' פסולים
עיון צ"ח יד הקטנה על הרמב"ם פ"ו מהל' צרכות
ב"ח מנחה עני אות ק"א ולהלן כמה חלוקי דינים
צענין פסול מלאכה עיי"ש.

סימן קס"ג מג"א סק"ב ועיון ברמב"ם כו'
ליהן לחולה ע"כ דמאי וכו' ובדאי אפי' לתוך ידו
אסור עכ"ל. לולא דברי המג"א אפשר היה לחלק
דעבל חמור כי אסור בעלמו משא"כ הכא שהאסור
הוא מלד המקבל שאינו נוטל ידיו ולא במה שנותן
המאכיל ודומה לזה כתב המג"א בסימן רס"ט סק"א
דמותר להאכיל קטן קודם קידוש אע"ג דאסור
למוספי ליה צידים דמחלקין בין אכילת איסור לזמן
איסור וא"כ אפשר לחלק כאן בין נחינה איסור
בעלמ' לנחינה דבר איסור מלד המקבל. ובעלמ' דברי
המחבר ורמ"א עיון במ"ב בשם ה"ר דמשמע מדבריו
דאם ספק לו אם המקבל נטל ידיו עוב שיאמר לו
שיטול ידיו או שיברך יגראה דאפי' בכה שודע
שאינו מצדק אם מלוב לו לברך שפיר דמי דע"י
האמירה נעשה ספק ומשמע במ"ב בשם מג"א
דבספק מדינה מותר וצפרע למש"כ צ"ח תורת חסד
ס"ה ה"ה לנעין בית מרח ועיון צנימוקי א"ה
ס"ה קס"ט וע"ע בחשו"כ כ"ס יו"ד ס"ה פ"ג שכתב
צמסקתו אות צ' דבסיוע שלא צעטח עבירה ואין
בו תועלת דאין בו משום לפני עור והוא ל"ע להלכה
מדברי המחבר ורמ"א כאן ובס"ה קס"ט ול"ע.
ע"ע לעיל ס"ה ל"ה. חיד' ס"ה י"ו. חיד' ס"ה קס"ה-ח.

סימן קס"ד צמג"א סק"ז ואם נגע צעוד
הפרוסה צהוך פיו ג"ל דאסור לבלוע עד שיטול ידיו
עכ"ל, עיון פ"ח דתרומות מ"ב מחלוקת ר"א ור"י
והלכה דיפלוט כעין מ"ש כאן המג"א ומיהו אין
ראיה גמורה לכאן דשם הוא ממש איסור משא"כ
כאן אולי כיון שאינו נוגע אין חיוב נטילה וע"ז
ע"ן המג"א ס"ה קס"ג דשם הדין אפי' באוכל מחמת
מאכיל וה"ה כאן.

סימן קס"ו ס"א בהג"ה ואם שהה כדי הילוך
כ"ב אמה מיקרי הפסק. המג"א העלה דמצית לביח
הוי הפסק אפי' בכל דבר והקשה על הרמ"א צו"ד
שכ' לברך ברחוק ד"א קודם שיכנס לבית המטבחים
והשאיר צ"ע. ולענ"ד י"ל דעת הרמ"א דגדר תיכף
היינו הסמיכות הקרובה ביותר שאפשר צענין זה
והיינו במקום דאפשר, הוא אפי' בשינוי רשות כל
דבר אצל היבא דא"א כגון צבית המטבחים שאין

יכול לברך אז מקבל התיכף גדר אחר, ושרי עד
ריחוק ד"א, דכיון דא"א צע"א הרי זה תיכף שלו,
זה עטס האגודה שהתיר לברך צבית המרחץ צבית
החיטון ולאכול צפנימו, דכיון דא"א לברך צפנימו
הוי תיכף, וילפינן זה ממזרע דלא ה"ה תיכף לסמיכה
שחיטה, והיינו דאין הפי' שהתורה התירה אללו
שחיטה אפי' בשחיטה תיכף לסמיכה אלא דכיון דא"א
צע"א הוי זה תיכף ודו"ק. וראיה לזה ממ"ש בצה"ד
ס"ה רכ"א צענין קציעות מקום חליצה שאסור צעצת
ולריך לקבוע מע"ש ולא חיישינן אם הוא מופלג עפי'
מערב אחד דאפי' אי חיישינן בעלמא, הכא צעצת
דלא אפשר לא חשיב מופלג עכ"ל והיינו ממש כהג"ל.

סימן קס"ז ס"ט אם הוא מסופק אם צריך
המוציא אם לאו לא יברך. עיון רי"ף סוף פ"ק
דברכות גבי פתח בדחמרא וסיים בדיכירא ש"י ולא
יברך דספיקא דרבנן לקולא משמע מדבריו דזה קולא
דלא יברך אע"ג דאסור ליהנות מעוה"ז בלא צרכה
מ"מ כיון דספיקא דרבנן הוא לא להריכובו לברך וכן
סברה המהרש"א צפסחים ק"ב ע"א אצל המהרש"ל
שם כ' דזה דלא יברך הוא משום חומרא דלא תשא
ע"כ מספיקא לא יברך שלא יעבור על לא תשא וע"י
צב"ש צרכות י"ב ע"א שהביא מחלוקת זו.

ע"ע ח"ו ס"ה כ"ט

סימן קס"ח ס"ח שעושין אותם כענין יבשין
ובוססין אותם וכו'. עיון מהרש"ם בדעת חורה
שהביא בשם גן המלך דמן הדין מלות דקות שאופין
לפסח היה ראוי לדונם כפת הבאה צניסין אצל
מחמת שהוא לחמה של חג הפסח מצרכין עליה
המוציא עיי"ש, ולפי"ז כל השנה אין לברך על המלות
המוציא ולא לזרפס ללחם משנה ומ"מ מנהג העולם
שמצרכין המוציא וראוי להחמיר ולברך על פת ממש.

סימן קס"ח מג"א סקל"ח ואם עגנו צמסקה
חיכה פלוגתא אי מהני קציעות ולולא דבריו י"ל
דבהא כו"ע מודים דלא מהני קציעות כיון דאיכה
תרחי לריעותא דהוא פהצ"כ וגם מטוגן צשמן.

סימן ק"ע מג"א סק"ט צענין דברים
המשכחים את האדם כגון זיתים. עיון הגהות
מהריטב"ץ הוריות י"ג ע"ב דזיתים כבושים אין
משכחין.

סימן קע"ג מג"א סק"א דנשתנו העצמיות.
עיון חולין מ"ז ע"א חוד"ה כל.

סימן קע"ד ס"ז להשינוי כבאים מחמת
הסעודה לפי שאין גרך לאכול בלא שתי וגראה
דמיני מחיקה כגון גלידה או שוקולד פשיטא דאין

יונס כמשקין וזריך לצרך עליהם לפניהם והרבה עוטים צוה.

סימן קע"ז צמג"א סק"ז ולי"ג שהטעם כמ"ש הר"י דוקא צימיהם שהיו נוהגין לעקור השלחנות אבל אנו שאין מסלקין השלחן כחוך הסעודה דיינין ניה ע"כ לפעמים צמטודות גדולות כגון חתונות שובהגין להסתלק מן הסעודה ולעסוק בשמחת חתן ובלה ומסלקין הכל מעל השלחן ואף את הכלים וגם עוקרין כמה שולחנות לפי"ז לכאורה ל"ע להקל אף צה"ז והיה זריך לצרך לפניהם ולאחריהם

דביין מהני אבל צמים כיון שאינו מינו דהאידיגא מים פוגם היין לא נראה שיחקן ע"כ. ונראה דצמ"י ביכה מ"ח ע"כ איתא אותו היום נפגמה קרן המצח והצואו צול של מלח וסתמיהו, לא מפני שהוכשר לעבודה, אלא שלא יראה המצח פגום, ונראה הטעם מפני לפסול עבודה הוא דין דאורייתא על כן לא מהני מה שסתמיהו צבול של מלח צאינו מינו, אבל נטעם שלא יראה מצח פגום מפני כבוד המצח מהני אפי אינו מינו, וא"כ כאן שהוא דין דרבנן מפני כבוד הברכה מהני ג"כ מים אפי"ג דהוא אינו מינו.

סימן קפ"ד צמג"א סק"ז ולי"ג גם צרכה די דלא לנזולי צה כמו"כ איתא צסי" ס"ז גבי ק"ש א"ס מסיפק א"ס קרא שזריך לחזור גם הברכות וציתא ש"ס המג"א דכך היתה התקנה שכל זמן שזריך לקרותה יקרא עם ברכותיה וה"ע שייך ג"כ כאן.

סימן קע"ח הנה צדין שינוי מקום אף מחדר לחדר מיקרי שינוי. והנה אף להמחצר דסובר דצפת מיקרי הפסק ולרמ"א צפירות וכדומה נראה לומר דאם יולא רק למטבה להציא עיד מנה מאכל וכיו"צ לכאורה לא מיקרי הפסק א"ס הוא לצורך סעודה דרק צמניהם שהיו מסובין וה"י השמש עומד עליהם ש"ס שייך הפסק א"ס אחד יקום מומסיהו וילא אבל האידיגא דליכא שמש רק צע"כ. או אחר עומדים ומשמים אפשר דלא מיקרי הפסק.

סימן קפ"ה צמג"א סק"ג וכו"ה צחוס' פי' דהר עיין מראה הפנים פ"א דתרומת ה"ד ד"ה חמ"ן שהגיה צחוס' דלא כמג"א ודבריו ל"ע מאד צפי דברי החוס'.

סימן ק"פ צמג"א סק"ג כדאיתא בחולין פכ"ה צהדיא דא"ס משליכין למים ליכא למיחש לעניות לולא דברי המג"א ה"כ נראה לחלק דש"ס צה שהטילן למים לא הוי איבוד ממש דעדיין ראויים אבל כאן א"ס יטול עליהם מים אחרונים שרוח רעה שורה עליהם צודאי שמיקרי איבוד צידים.

סימן קפ"ו צמג"א סק"א אבל כהנים ולויים היו להם ערי מגרש. עיין ירושלמי פ"ה דמע"ש ה"ה פלוגתא דרי יהודה ורי מאיר דלר' יהודה שייך ללויים ערי מגרש ויכולים ליקח דמי שכירות ולר' מאיר לא, ולפי"ז לר' מאיר אין לויים חייבין צבהמ"ז מדאי רק מספק כנשים, ועיין תוספתא ציבורים פ"א דלפי הגהת מנחת ציבורים נמלא ג"כ ש"ס המחלוקת דצירושלמי ולפי נוסחתנו המחלוקת א"ס כהנים נעלו חלק צערי מגרש או רק לויים ועיין צמרדכי פרק מי שמתו דהצ"א ג"כ התוספתא לענינינו ויש צו ג"כ צ' נוסחאות, וצ"חמה נוסחתנו ל"ע דצ"חשע כ"א מפורש דנעלו הכהנים מערי מגרש כלויים, ויש להקשות מגמ' ערכין ד' ע"א הכל חייבין צזמון כהנים לויים וישאלים פשיטא מאי פשיטתא הרי לר' מאיר אין לכהנים ולויים חלק צארץ ול"ע.

סימן ק"פ צמג"א סק"ד וצמחצ כתיב לא הניף עליהם צרל וצצצת אין צונין מצח וליכא רח למצח ל"ע דצצצת צמדות פ"ג מ"ד דאפילו שלא צצצת צנין רק אצ"כ א"ס נגע צרל צמחצ פסול אצן שנגע צה, וא"כ אפי' צצצת שאין שייך צנין יהיה שייך פגם של צרל, וא"ס נפרש שאין צנין צצצת אין צחי מצח הוא קשה מאד דא"ס צחול דומה שלחנו של אדם למצח כ"ש צצצת ול"ע. ודע דמ"ש המג"א דלטעם דשלחן דומה למצח הוא רק צצצת של צרל הוא כשיעת הרצון עה"ת צסוף פי' יתרו שכי דרק צרל פוסל צמחצ, אבל כסף ונחשת שרי, אבל מדברי החוס' חולין י"ח ע"א ד"ה וכמה משמע דהכל פוסל מדבקשו והיאך בנו המצח ותיירו צצצנים חלקות של נחל יעווי"ש, ועיין צפמ"ג כאן דר"ל דצצצת מיני מחכות א"א לעשות חלק צלי פגימה.

סימן קפ"ז צמג"א סק"ג ואמרין כה האמר לבית יעקב אלו הנשים וא"כ למה לא יאמרו על תורהך שלמדחנו משם אין רא"י שחייבין ללמוד תורה דה"א ש"ס צוה אותן הקצ"ה על קיום המצוות, ואפילו דינים שלהם אפשר דאין חייבין ללמוד מטעם מצות לימוד, רק כדי שידעו הדין כדמשמע מצ"אור הגר"א ס"י מ"ז, וכונה מג"א הוא דיכולין לומר על תורתך שלמדחנו שהרי למדו אז מפי הקצ"ה.

סימן קפ"ח צמג"א סק"י וכשחזר ומוסיף עליו מחקן צכך דומיא דפגימת המצח. עיין צחצ"ס שהקשה עליו דל"ד דהתם מטעם חסרון והרי נתמלא חסרונו, משא"כ כאן הרי שח"ה ממנו ונפגם, וכחצ

סימן קפ"ט צמג"א סק"ב כחצ המג"א וכו'